

„Maradj velünk, mert esteledik” (Lk 24,29) Az Emmausz falu felé vezető út története Jézus két tanítványának útját beszéli el. Álmaik, terveik és a Mesterrel töltött napjaik komoly pillanatai csalódást okoztak nekik, ezért hazatérőben vannak, hogy folytassák az életüket, ahogy azt a Jézussal való találkozás előtt tették. Alig három nap telt el keresztre feszítése óta, ezért követői körében mélységes csalódás, félelem és kétség uralkodott. Elhagyták Jeruzsálemet, a megvalósulatlan álmod, elhatárolódtak Krisztustól és üzenetétől is, „szomorúak” voltak, mert úgy-ahogy már meg is hozták a döntést, hogy feladják a tervet, amelyért követték őt.

Ez tulajdonképpen bármelyikünk története lehetne, amikor eltévedünk olyan helyzetekben, melyek válaszfal elé állítanak bennünket. Sok útkereszteződés előtt hisszük, hogy attól fogjuk jobban érezni magunkat, ha visszatérünk, ha feladjuk és beletörődünk. „Talán nem ismerős mindnyájunknak a helyzet, hogy Emmauszban akarunk megszállni? Ki ne járt volna már olyan úton, hogy egyszer csak úgy látszott, minden elveszett? Meghalt bennünk Krisztus... Semmilyen Jézus nem létezik többé a földön.”

„Maradj velünk, mert esteledik”

Útközben egy idegen csatlakozik hozzájuk, aki mintha nem tudna a nemrég történt eseményekről. Pontos kérdéseket tesz fel, és ezek előhívják belőlük minden keserűségüket és csüggedtségüket. Először meghallgatja őket, majd a Szentírást kezdi magyarázni. Párbeszéd ez, találkozás, amely mély nyomot hagy. Olyannyira, hogy bár még nem ismerik fel Jézust, mégis megkérlik, hogy maradjon velük, mert esteledik. Ez talán az egyik legszebb ima az evangéliumokban. Ez az első ima, amelyet a tanítványok a Feltámadottnak mondanak. Megható a kérés, amelyet kifejeznek, amelyet mindannyian elmondhatunk neki, hogy maradjon velünk és közöttünk. A kenyértöréskor megnyílik a két tanítvány szeme, és az öröm, hogy végre felismerték őt, arra készíti őket, hogy visszatérjenek Jeruzsálembe, és hírül adják barátaiknak a feltámadást.

„Maradj velünk, mert esteledik”

„Ezeknél a szavaknál talán semmi sem írja le jobban azt a tapasztalatot, amelyet mi a fokolárban kezdettől fogva átélünk, hogy Jézussal közöttünk élünk – írja Chiara Lubich. – Jézus mindig Jézus, ha csak lelkileg van is jelen, amikor jelen van, ő magyarázza az Írásokat, és a szívünkben lángol a szeretete, az élet. Amikor felismerjük Őt, végtelen vágyódással mondjuk: »Maradj velünk, Uram, mert esteledik«: nélküled sötét éjszaka van.” Az éj a sötétség, az ismeretlen, szimbóluma annak, hogy hiányzik a fény, amelyet nem sikerül megtalálni, mert nem hiszünk az Ő jelenlétében, amely folyamatosan kísér minket. Éj borítja bolygónkat is, testvérharcok, hatalom- és pénzsóvárságból folytatott háborúk sebesítik és gyalázzák meg. Éjszakát élnek meg azok a milliók is, akiknek már nincs hangjuk, hogy kiáltsanak az igazságtalanságok és az elnyomás ellen.

És mi hogyan tudjuk felismerni Jézus jelenlétét, aki nem mindig úgy nyilvánul meg, ahogyan azt elvárjuk? Hogyan értsük meg, hogy ő velünk jár, és megpróbálja felismertetni velünk

jelenlétének jeleit? Hogyan teremthetjük meg annak a feltételeit, hogy ő megnyilvánulhasson és velünk maradjon?

Ezekre a kérdésekre talán nem mindig tudunk választ adni, de arra ösztönöznek, hogy ne hagyjuk abba Jézus keresését; hogy a figyelmünket irányítsuk arra az útitársunkra, akit gyakran nem látunk; és ismerjük fel őt, aki jelen lehet közöttünk, ha kölcsönös szeretetben élünk. Az emmauszi út a mi utunknak is a szimbóluma, az Úrral való találkozás útja, amely visszaadja szívünk örömét, visszavezet a közösségbe, hogy együtt tanúskodjunk Krisztus feltámadásáról.

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

forrás: fokolare.hu